

Arrest

nr. 130 733 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 bij faxpost (13u21) heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 2 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september om 18u15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORGET, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 februari 2014.

Op 2 september 2014 beslist de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Op 2 september 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 september 2014.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De wettelijke bepalingen

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.1.2. De beroepstermijn

Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet beschikt de verzoeker over een beroepstermijn van tien resp. vijf dagen om een verzoekschrift in te dienen waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevraagd.

De Raad merkt op dat de verzoeker er blijkens zijn uiteenzettingen onder de titel “*Ontvankelijkheid – a. Ratione temporis – uiterst dringende noodzakelijkheid – diligent*” van uit gaat dat *in casu* de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing van toepassing is. De verweerder, die in het kader van de onderhavige vordering geen nota met opmerkingen heeft ingediend, voert ook ter terechtzitting hieromtrent geen betwisting. Ook de Raad ziet, gelet op de feitelijke gegevens van de zaak, niet in waarom *in casu* de verkorte beroepstermijn van vijf dagen in de zin van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet van toepassing zou zijn.

Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet is te dezen aldus een beroepstermijn van tien dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de persoon van de verzoeker werd betekend op 17 september 2014. De verzoeker tekende de bestreden akte voor ontvangst af. Conform artikel 39/57, §1 derde lid *juncto* artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

De verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van 18 september 2014 over tien dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen, is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Nu de vervalddag *in casu* zaterdag 27 september 2014 is, wordt deze vervalddag van rechtswege verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 29 september 2014. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus maandag 29 september 2014.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op dinsdag 30 september 2014.

In het verzoekschrift erkent de verzoeker dat zijn vordering is ingediend buiten de termijn van tien dagen die is bepaald bij artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker stelt echter dat de strikte toepassing van artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet niet verantwoord is in het licht van artikel 13 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoeker geeft aan dat hij het medisch attest van de behandelende arts diende af te wachten alvorens hij zijn verdedigbare grief onder artikel 3 van het EVRM hard kon maken. De verzoeker vraagt de Raad vervolgens om toepassing te maken van artikel 13 van het EVRM als hogere rechtsnorm om alzo het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel te waarborgen.

De Raad merkt dienaangaande op dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, zodat het hem niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de wettelijke bepalingen van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet en artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet op zich duidelijk zijn in die zin dat er duidelijke wettelijke bepalingen voorliggen die inzake beroepen bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vervaltermijn van tien resp. vijf dagen instellen waarbij de beroepen ingediend buiten deze termijn onontvankelijk moeten worden verklaard, tenzij de verzoekende partij ter zake overmacht aantoonde.

De boven vermelde bepalingen bieden geen ruimte voor enige interpretatie wat de toepasselijke vervaltermijnen betreft.

Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de verzoeker zodoende met zijn betoog van de Raad verlangt dat hij de hem bij wet toegekende bevoegdheid overschrijdt door de duidelijke en niet voor interpretatie vatbare bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de ontvankelijkheid van de vordering, bepalingen die de rechtszekerheid en de openbare orde raken, buiten toepassing zou laten door de vordering in weerwil van de laattijdigheid ervan toch ontvankelijk te verklaren, dit alles met het oog op het bieden van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of de principes van de rechtstaat en de scheiding der machten zich hiertegen niet zouden verzetten, dient alleszins te worden opgemerkt dat de verzoeker, zoals hierna zal blijken, niet overtuigt in zijn betoog als zouden de hem krachtens de vreemdelingenwet en het Belgisch recht ter beschikking staande rechtsmiddelen hem geen daadwerkelijk rechtsmiddel bieden in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.1.3. Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

De verzoeker stelt dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ook moet worden gegarandeerd wanneer een verzoekende partij niet van zijn vrijheid is beroofd, *a fortiori* wanneer de grief gesteund is op artikel 3 van het EVRM en het gewone schorsings- en annulatieberoep niet effectief is gebleken. De verzoeker verwijst naar en citeert uit het arrest S.J. v. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM). De verzoeker meent dat hieruit blijkt dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel moet worden gewaarborgd indien een verdedigbare grief wordt geformuleerd onder artikel 3 van het EVRM tegen een maatregel die op elk ogenblik kan worden uitgevoerd. De verzoeker citeert tevens uit het arrest van het EHRM inzake M.S.S. v. België en Griekenland van 21 januari 2011 en merkt op dat in de wet geen beroep is voorzien dat van rechtswege schorsend is, hetgeen zou volstaan om aan te nemen dat de Belgische wetgeving niet conform is aan artikel 13 van het EVRM. De verzoeker voegt daaraan toe dat de gewone schorsings- en annulatieprocedure niet schorsend werkt en maanden en zelfs jaren in beslag kan nemen en dat de Belgische wetgeving zodanig is geregeld dat verzoekers in onmogelijke materiële levensomstandigheden worden gelaten die het quasi onmogelijk maken het beroep af te wachten. De verzoeker voert tot slot aan dat de rechtspraak een van rechtswege schorsend beroep in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

aanvaardt, maar dit uitsluitend indien de uitvoering imminent is terwijl het EHRM een van rechtswege schorsend beroep noodzakelijk acht op het moment dat het bevel uitvoerbaar is geworden.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat de verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar het arrest S.J. van het EHRM van 27 februari 2014. Dit arrest, dat werd gewezen door een enige Kamer van het Hof, werd immers bij beslissing van 7 juli 2014 van het college van vijf rechters van de Grote Kamer van het Hof verwezen naar de Grote Kamer, dit op verzoek van zowel de voor het Hof verzoekende partij als op verzoek van de Belgische regering. Er is op heden nog geen arrest van de Grote Kamer tussengekomen, zodat het arrest gewezen op 27 februari 2014 niet definitief is in de zin van artikel 44.2. van het EVRM. Gelet op artikel 43.2. van het EVRM impliceert de beslissing van het college van 5 rechters van de Grote Kamer tot verwijzing van de zaak aan de Grote Kamer overigens dat dit college van oordeel is dat de zaak aanleiding geeft tot een ernstige vraag betreffende de interpretatie of toepassing van het EVRM of de Protocollen daarbij, dan wel een ernstige kwestie van algemeen belang.

Wat er ook van zij, wijst de Raad er tevens op dat de bepalingen inzake de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsook de bepalingen inzake de procedure bij wege van voorlopige maatregelen sinds de arresten van het EHRM waarnaar de verzoeker verwijst (met inbegrip van het arrest S.J. van 27 februari 2014) zijn gewijzigd door de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State (BS 21 mei 2014; Parl. St. Kamer, 2013-2014, DOC 53 3445/001).

Het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het EHRM heeft tevens reeds geoordeeld dat, *“gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep”* (EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

De Raad merkt tevens op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van het door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad wijst er op dat de thans geldende bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Uit de bewoordingen van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet *“een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is*

vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” en meer bepaald uit de vermelding “*in het bijzonder*” blijkt reeds dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat ook in andere gevallen dan dat de verzoekende partij is vastgehouden zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking gesteld van de regering, de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent kan zijn zodat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ertegen open staat indien het imminente karakter van de tenuitvoerlegging aannemelijk blijkt. De Raad heeft zich reeds in die zin uitgesproken in het arrest nr. 130.059 van 24 september 2014.

Er is dus thans sprake van een wettelijke bepaling die voorziet in de schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partijen voor de Raad beschermt tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel totdat de Raad zich over de grieven heeft uitgesproken.

Daarenboven werd artikel 39/82 van de vreemdelingenwet ook aangepast in die zin dat artikel 39/82, §4, vijfde lid van de vreemdelingenwet thans uitdrukkelijk bepaalt dat “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden*”. Ook de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat als één van de cumulatieve voorwaarden moet zijn vervuld opdat de Raad zou kunnen overgaan tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd vereenvoudigd. Artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande thans immers het volgende: “*Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*” Dit heeft concreet tot gevolg dat de Raad, wanneer hij een ernstig middel aanneemt dat is ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, een wettelijk vermoeden dient te hanteren dat hiermee reeds is aangetoond dat de bestreden beslissing aan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 of het arrest S.J. t. België van 27 februari 2014 (niet definitief).

Vervolgens dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendende inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Winterven t. Nederland, 114). De verzoeker brengt thans evenwel geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwendende zou(den) zijn.

De verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet veronderstelt dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent moet zijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State bestaat de finaliteit van deze vordering er immers in te verhinderen dat het toewijzen van een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen teneinde te voorkomen dat de verzoeker wordt onderworpen aan het nadeel dat hij zoekt te ontkomen.

Waar de verzoeker stelt dat een gewone vordering tot schorsing geen automatisch schorsend effect heeft, gaat hij echter voorbij aan de mogelijkheid die voor hem openstaat krachtens artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd bij de voormelde wet van 10 april 2014.

De verzoeker heeft dan ook twee mogelijkheden:

1. Wanneer de tenuitvoerlegging reeds imminent is lopende de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dan kan de verzoeker een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering is alsdan van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken. Wanneer de Raad na een *prima facie* onderzoek van de merites een schending aanneemt van artikel 3 van het EVRM, dan bepaalt de vreemdelingenwet dat ook meteen is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is eveneens wettelijk bepaald dat de Raad hierbij een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82 van de vreemdelingenwet uitspraak binnen de 48/72 uur of binnen de vijf dagen indien de geplande repatriëring van de verzoeker meer dan acht dagen later is dan het indienen van het verzoekschrift. Wat betreft het imminent karakter van de vordering is geenszins absoluut vereist dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een maatregel in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of van een ter beschikking stelling van de regering.
2. Wanneer de tenuitvoerlegging niet reeds imminent is lopende de in punt 1. vermelde beroepstermijn, dan kan de verzoeker een gewone vordering tot schorsing indienen en een beroep tot nietigverklaring. Wanneer over deze gewone vordering tot schorsing nog niet door de Raad is beslist op het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel imminent wordt, dan kan de verzoeker de Raad verzoeken om in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Ook voor deze mogelijkheid geldt een beroepstermijn van tien resp. vijf dagen nadat de tenuitvoerlegging imminent is geworden. De vordering bij wege van voorlopige maatregelen heeft een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/85, §3 van de vreemdelingenwet) en het voormelde artikel 39/85 voorziet er uitdrukkelijk in dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. Dezelfde beslissingstermijnen als in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet zijn van toepassing.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat (en de Raad ziet - gelet onder meer op de recente wetwijzigingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Het dient bovendien te worden opgemerkt dat de beroepstermijn voor het indienen van een gewone vordering tot schorsing thans nog lopende is. De verzoeker beschikt over dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing om een dergelijke vordering, samen met een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Uit de voorliggende gegevens blijkt niet dat de verzoeker hiervan reeds gebruik zou hebben gemaakt.

Tevens blijkt dat ten aanzien van de verzoeker geenszins enige gedwongen tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing in het vooruitzicht wordt gesteld. De thans bestreden beslissing verplicht de verzoeker overigens ook geenszins om naar zijn land van herkomst terug te keren. Er is dan ook in dit geval geen enkel reëel vooruitzicht dat de verzoeker in de nabije noch verdere toekomst daadwerkelijk zal worden verwijderd van het grondgebied, laat staan dat hij zou worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

Gelet op het feit dat de verzoeker zich *in casu* beroept op zijn gezondheidstoestand teneinde zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM te onderbouwen, en gelet op het gegeven dat een gezondheidsproblematiek zoals diegene waaraan de verzoeker lijdt aan evolutie onderhevig is (zij het in positieve dan wel in negatieve zin), zijn de belangen van de verzoeker er dan ook het best bij gebaat dat de Raad zijn grief ontleend aan voormeld artikel 3 ten gronde onderzoekt op het moment dat er een reëel vooruitzicht is dat de verzoeker daadwerkelijk zal worden verwijderd.

Waar de verzoeker betoogt dat zijn medische situatie verslechtert, wijst de Raad erop dat het hem vrij staat om op basis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te vragen of een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan overigens het volgende gelezen worden : “(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Er is tot slot tevens de mogelijkheid dat de verzoeker de verweerder in kort geding zou dagvaarden voor de voorzitter van de bevoegde rechtbank van eerste aanleg indien hij van oordeel is dat dringende maatregelen zijn vereist teneinde zijn gezondheid te vrijwaren.

Indien de verzoeker heden en in de toekomst geen gebruik maakt van de hem krachtens de wet ter beschikking staande rechtsmiddelen, dan is dat enkel aan zijn eigen ondoordachte keuze voor het indienen van een laattijdige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te wijten doch dan impliceert dit niet *ipso facto* dat hem geen recht op daadwerkelijk rechtsmiddel conform artikel 13 van het EVRM is geboden en kan dit evenmin verantwoord worden dat de Raad, met miskenning van de vreemdelingenwet, zou overgaan tot het ontvankelijk verklaren van de onderhavige vordering.

Concluderend kan de Raad dan ook vaststellen dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hem *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking staat in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.1.5. Laattijdigheid van het beroep en de beoordeling van overmacht

De Raad merkt op dat het toepassen van de vervaltermijnen voorzien in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet kan worden verhinderd in geval van overmacht. Deze overmacht moet voortvloeien uit de concrete gegevens van de zaak en uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil, die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden.

Overmacht kan bijgevolg slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop de verzoeker geen vat had en waardoor hij niet tijdig beroep kon instellen en dat, anderzijds, de verzoeker al het mogelijke heeft gedaan om het voorval te vermijden, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in zijn hoofd.

Van een rechtzoekende wordt dan ook een zekere waakzaamheid, diligentie en zorgvuldigheid verwacht, zodat het bestaan van overmacht kan worden uitgesloten op grond van de enkele vaststelling dat hij niet de nodige voorzorgen heeft genomen om de toestand die hij als overmacht aanvoert, te voorkomen. Overmacht is niet verzoenbaar met een nalatigheid of een gebrek aan vooruitziendheid vanwege de verzoeker zelf.

In zoverre de verzoeker zich beroept op overmacht waar hij stelt dat de onderhavige vordering complex is en dat hij het medisch attest van de behandelend arts heeft moeten afwachten alvorens met kennis van zaken zijn grieven te kunnen onderbouwen, wijst de Raad erop dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de behandelende arts van de verzoeker reeds op 25 september 2014 het desbetreffende medisch attest overmaakte aan de raadsman die ook thans het verzoekschrift heeft ingediend. De verzoeker licht niet precies toe waarin de beweerde complexiteit van het dossier zich bevindt. Alleszins blijkt hij thans slechts een enige middel, enkel afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, te hebben aangevoerd terwijl hieruit geenszins *ipso facto* blijkt dat de thans voorliggende zaak kennelijk een buitengewoon grote complexiteit vertoont. De raadsman van de verzoeker beschikte reeds op 25 september 2014 over het medisch attest dat naar eigen zeggen onontbeerlijk was om zijn grief te onderbouwen. De verzoeker beschikte op die datum, zoals blijkt uit de uiteenzettingen onder punt 2.1.2., dan ook nog over vijf kalenderdagen om zijn verzoekschrift tijdig in te dienen. Het is niet aangetoond en het valt niet in te zien waarom deze tijd niet zou volstaan en het kan enkel aan een gebrek aan vooruitziendheid en diligentie van de verzoeker zelve worden toegeschreven dat de verzoeker zijn vordering één dag te laat instelde.

2.1.6. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen voor de terechtzitting aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. De verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. De Raad stelt evenwel vast dat de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting slechts opnieuw de reeds hierboven beschreven en besproken argumenten uit het verzoekschrift parafraseert. Met betrekking tot de vraag van de voorzitter waarom de verzoeker die op 25 september 2014 reeds kennis had van het attest van de behandelende geneesheer nog tot 30 september 2014 heeft gewacht om – net een dag buiten de ter zake toepasselijke beroepstermijn – zijn vordering in te leiden, antwoordt de advocaat van de verzoeker naast de argumentatie die reeds in het verzoekschrift is opgenomen slechts vaagweg dat vijf dagen niet genoeg was om het verzoekschrift op te stellen. Dergelijke vage beweringen kunnen niet worden aangenomen.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid was om de vordering binnen de bij artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van tien dagen na de betekening van de bestreden beslissing in te dienen.

De eerst op 30 september 2014 ingestelde vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid is buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet ingediend.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk wegens de laattijdigheid ervan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

C. DE GROOTE